

1. maj tale 2004

Lillian Knudsen, forbundsformand Kvindeligt Arbejderforbund

Klausuleret til 1. maj 2004 kl. 10.30. Talen holdes 1. gang på Rymarken 4 i Århus. - Det talte ord gælder)

Dagen i dag er en historisk dag.

En dag, der sitrer af nyt håb og nye udfordringer for den faglige kamp i fremtidens Danmark.

Men også en dag, hvor vi måske så småt skal til at sætte et punktum – begrave en generation af gamle faglige kæmper, som vi har kendt dem og elsket dem gennem hele det 20. århundrede og frem til nu i det 21. Store, stovte og stærke kvinder og mænd, der på vores vegne og for vores skyld meget synligt bankede næven i bordet midt på arbejdspladsen, når arbejdsgiverne forsøgte at snyde på vægten med løn, ferie og arbejdsvilkår.

Dagen i dag er en dag, hvor vi har lov til at kigge tilbage på de resultater, vi med mod, styrke og sammenhold har opnået gennem over 100 år.

Det er dagen, hvor de gamle røde faner stadig kan bæres med berettiget stolthed. En dag, hvor vi fortsat kan kæve bajere i hinandens gode og kammeratlige selskab ligesom i 50'erne og 60'erne, 70'erne og 80'erne – eller hvor langt vi nu hver især kan huske tilbage.

Lad mig som eksempel på en af fagbevægelsens og KADs store aktuelle sejre nævne den centrale barselsfond, som nu er under opmarch. Den er forklædt i den borgerlige regerings gevandter og med den borgerlige regerings repræsentanter, der optræder åh så socialt ansvarligt i medierne for tiden.

Men, sandheden er, at det i årevis har været en mærkesag for KAD, at kvinder ikke i det skjulte, når ansættelsessamtalen var slut og arbejdsgiverens dør lukket, blev skubbet til side til fordel for en dårligere kvalificeret mand,.....blot fordi arbejdsgiveren fik smerter i "tegnedrengen" ved tanken om, at kvinden jo ifølge naturens orden kunne blive gravid hvad øjeblik, det skulle være.

Med gennemførelsen af den Centrale Barselsfond er der ikke længere noget hverken skjult eller åbenlyst argument imod at ansætte kvinder.

Se, det er en indenrigspolitisk sejr, det er værd at prale af på sådan en dag som i dag.

Nå,..... men 1. maj er også dagen, hvor vi må gribe i egen barm og som fagbevægelse tage konsekvensen af et samfund i forandring – et Danmark i en udvikling, vi næppe kunne forudse for bare 10 år siden.

I dag er ikke bare en almindelig 1. maj.
Det er på én gang den sidste 1. maj.
Og den første...

Vi står i dag med 10 nye medlemmer af EU.
Arbejdstagere fra de mange nye lande kan frit tage arbejde i Danmark, hvor løn og arbejdsforhold er bedre.

Den situation kræver selvsagt helt nye redskaber og helt nye metoder af den danske fagbevægelse. Og lad mig slå fast: Vi skal ikke frygte, men i stedet støtte og hjælpe disse nye folkeslag i deres stræben efter arbejde, uddannelse og velstand.

Vi skal som et minimum sørge for, at mænd og kvinder fra EU-lande, der måtte ønske at søge arbejde i Danmark – og er kvalificerede til det – får tilbudt de samme løn- og arbejdsvilkår, som deres danske kolleger.

Sådan beskytter vi også danske arbejdstagere mod piratarbejdere.
Sådan medvirker vi til, at de nye arbejdstagere også forstår, at fællesskabet og demokratiet indebærer både pligter og rettigheder.
Men udover disse udfordringer, bliver der også helt nye opgaver for fagbevægelsen – opgaver, vi endnu kun kan gætte indholdet og omfanget af.

Det betyder, at fagforbundene hurtigere end i dag skal kunne omorganiseres, så de bliver fleksible overfor både danske og udenlandske medlemmers skiftende behov for støtte.

Jo, der er så sandelig nye tider på vej, selv om de grundlæggende problemer endnu ikke er helt løst....

I dag er derfor også en dag, hvor vi gamle måske bør erkende, at vi har kæmpet det meste af VORES kamp. Markere, at vi umærkeligt har født en ny generation af fagligt aktive, der i en mere moderne struktur skal tackle tilsvarende problemer, som vi andre kæmpede med...., men også skal overvinde en række nye problemer som f.eks. integrationen af indvandrerkvinder på arbejdsmarked, som er uforstående, fjendtligt og borgerliggjort.

- Af med tørklædet, Soleima, hylér arbejdsgiver-ulvene i kor.
- Af med tørklædet – eller skrid, siger de..... og tænker ikke et øjeblik på, at tyrkiske Soleima sandsynligvis er lige så god som danske Gerda til at vaske gulv på sygehuset.

Ja, hvis man tror, at klassekampen er slut efter godt 100 år, så tager man meget fejl. Fattigdommen i Danmark er måske, på grund af fagbevægelsens lange seje kamp, ikke længere så asiatisk i vælte som i 30'erne.

Men, den ER der.....Den ER der.

Den har bare holdt flyttedag fra de mange SYNLIGE..... til de få og mindre SYNLIGE. Men, det bliver den ikke mindre belastende af... for dem, det går ud over.

Og det er kvinderne, ikke mindst Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer, der mærker fattigdommen og usynligheden hver eneste dag. Det er de enlige mødre med tre eller fire deltidsrengøringsjob om dagen, vi som samfund mangler at trække med ind på velfærdsbussens polstrede plyssæder. Det er dem, der glemmes dag efter dag, måned efter måned, år efter år af dem, der sidder med magten i Danmark.

Og GLEMSEL er retfærdighedens farligste fjende.

Hvor mange år tror I, man fysisk og psykisk kan holde, når manden er skredet med en yngre model og man må stå op kl. 4 om morgenen, mens tre unger stadig sover - og sætte morgenmad frem - og smøre madpakker - og møde på det første job kl. 5 - og svinge gulvmoppen og karkluden frem og tilbage med de SAMME tre bevægelser indtil klokken 7.45 - og så cykle hjem og sørge for, at ungerne kommer i institution og skole - og videre til næste job, der kører fra 8.30 til 10.30, gulvmoppe og karklud frem og tilbage frem og tilbage én gang til - og så til næste job, der varer fra kl. 11 - 14 - og derefter ud at købe ind - og så hjem og vaske tøj - og så hen og hente unger i institution - og så hjem og lave aftensmad: Alt sammen for 15-16.17.000 kr. om måneden.

Nej, vel? De holder ikke mange år, de kvinder. Og nogen bliver jo nødt til at holde velfærds-Danmark fast på, at nedslidning og udnyttelse er en slags langsomt mord eller selvmord, alt efter hvor man placerer ansvaret. OG DET KAN VI S'GU IKKE SOM SAMFUND VÆRE BEKENDT.

Disse kvinder må fortsat have et forum - en organisation, der kan gøre deres problemer synlige for samfundet.

”Jaah....., for kvinder er jo også en slags mennesker”, som en mand engang sagde til mig..... Og det ER mænd til tider også, vil jeg gerne tilføje for egen regning.

Derfor er det mennesker....., (herunder kvindemennesker) og deres arbejdsforhold og hele livskvalitet, der fortsat skal være centrum i den faglige kamp - og det er i stigende grad mennesker med anden etnisk baggrund end den danske, vi som fagforbund skal lære at forstå at betjene nu og i fremtiden.

Man kan så spørge – og det er der også nogen der gør:

Jamen, hvis der skal gøres noget særligt for kvinderne NU....., og hvis der ER et velfærds-efterslæb for især kvinder uden nogen særlig faglig uddannelse....., og hvis der ER behov for en ”sidste klassekamp”, oven i købet for kvinder

.....er det så det rigtige tidspunkt, Kvindeligt Arbejderforbund går med planer om at indgå i en fusion med SiD, et forbund, der trods alt er domineret af mænd og stadig vil være det, NÅR og HVIS fusionen bliver en realitet til nytår?

Dertil er at sige, at når der sker forandringer – også i fagbevægelsen - så oplever vi dem som pludselige – de ser ud til at komme i spring. Men, de bagvedliggende årsager til disse pludselige spring bevæger sig i virkeligheden konstant og hele tiden.

Sammenlægningen er en proces, der starter psykologisk hos den enkelte, breder sig til flere og ender i et forhandlingsresultat og med en urafstemning, som vi nu skal til at have blandt medlemmerne i løbet af kort tid.

Det svarer til, at man langsomt trækker i en elastik og skyder den af i det rette øjeblik, når den er stram nok til at få fart og styrke.

Pling.... så rammer den på en arm eller en kind, og målet for elastikken får et chok og tænker: Det var vel nok pludseligt, at verden ændrede sig.

Men, sådan ER det selvfølgelig ikke...

Der er vel ingen, der er i tvivl om, at processen mod en fusion mellem SiD og KAD har været i støbeskeen i nogen tid. De særligt interesserede har i medierne kunnet notere, at Træ Industri Byg sprang af vognen midt i farten sidste sommer. Og jeg skal da heller ikke lægge skjul på, at der indtil dato har været tale om en forholdsvis besværlig proces. Ikke mindst, fordi processen jo

har drejet sig om at bevare KAD-profilen og bevågenheden overfor kvinders problemer på arbejdsmarkedet.

Man opløser ikke bare et fagforbund, der har eksisteret og kæmpet for kvindernes sag på arbejdsmarkedet og i familielivet i 103 år og siger: Nå, det var så det....

Hvis nogen derfor skulle få den kætterske tanke, at vi som forkæmpere for kvinderne på nogen måde agter at strække våben i den påtænkte fusion med Specialarbejderforbundet, så kender jeg flere end et PAR SiD 'ere, der kan berette om noget ganske andet.

Vi i KAD tror på, at et nyt fælles forbund vil give os flere kræfter overfor arbejdsgiverne og overfor den borgerlige regering. Vi ønsker naturligvis IKKE blot at glide ind i SiD 's favn og efterlade vores kvindeprofil på en kirkegård for nedlagte fagforbund.

Vi er ganske klar over, at målet skal holdes i sigte, men kaliberen – skydekraften – den skal øges. Og udholdenheden.

Det er vores holdning, at samfundet efterhånden er udviklet så langt, at nu SKAL kvinder simpelthen på alle punkter ligestilles med mændene. Vi har derfor klare forventninger om, at et nyt fælles forbund i højere grad end SiD gør i dag i hele sin politik vil afspejle, at flere end en tredjedel af dets medlemmer vil være kvinder.

Det skal også være synligt på forbundets topposter, at mange af medlemmerne er kvinder. Og det skal være synligt i de temaer, det nye forbund vælger at kæmpe for.

Kvindeligt Arbejderforbund vil med andre ord mere end nogensinde være på barrikaderne for de kvinder, velfærdsamfundet glemmer alt for let. I et fælles forbund vil KAD 's stemme lyde højere, og vi kan på den måde være mere overbevisende i vores argumentation overfor arbejdsgivere og folketing.

Vi får altså en kraftigere elastik at skyde med, så vi kan ramme hårdere og mere præcist. Og det får vi brug for, hvis vi skal være med til at vinde "den sidste klassekamp" for kvinderne – og være med til at føre fagbevægelsens historiske succes videre i et nyt århundrede med nye typer af krav.

Det er med den argumentation, jeg vil anbefale SiD's medlemmer og KAD's medlemmer at stemme FOR en sammenlægning af vore to forbund, når afstemningen finder sted 17. maj til 5. juni.

Tak for ordet og hav en fortsat god 1. maj.